

“ การบริจาค ที่ไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ”

ค.เชษสิทธิ์ ตราชูธรรม พ.ศ.ศุขยลักษณ์ ตราชูธรรม อ.พีจิต ตราชูธรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่
5330/2561

บริษัท อ. (ประเทศไทย) จำกัด
กรมสรรพากร

โจทก์
จำเลย

คำวินิจฉัยย่อ

การที่โจทก์บริจาคของที่เกิดจากการผลิตสินค้า (วัตถุดิบ) ให้แก่มูลนิธิ เพื่อให้มูลนิธินำไปจำหน่ายนำรายได้เป็นทุนหมุนเวียนค่าใช้จ่ายในโครงการต่างๆ ของมูลนิธิถือว่าโจทก์ขายสินค้าเพื่อเป็นประโยชน์แก่การศาสนาหรือสาธารณกุศลภายในประเทศ ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 81 (1) (ข) แห่งประมวลรัษฎากร

คำพิพากษาย่อ

โจทก์ฟ้องขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนการประเมินของเจ้าพนักงานประเมิน ตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับเดือนภาษีพฤษภาคม 2554 และเดือนภาษีตุลาคม 2559 (ที่ถูก เดือนภาษีธันวาคม 2559)

กับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เลขที่ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เลขที่ กับขอให้งดเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง

ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้แก้ไขการประเมินตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.73.1) เลขที่ ลงวันที่ และเลขที่ ลงวันที่ และคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เลขที่ และเลขที่ ลงวันที่ เป็นว่าให้โจทก์มีความรับผิดชอบชำระภาษีมูลค่าเพิ่มเพิ่มเติมสำหรับสินค้าเฉพาะรายการที่โจทก์บริจาคให้แก่ทัณฑสถาน พร้อมเงินเพิ่มอีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของเงินภาษีมูลค่าเพิ่มที่โจทก์ต้องชำระเพิ่มเติม

“assพากาสาน” ปีที่ 67 ฉบับที่ 2 กุมภาพันธ์ 2563

นับแต่วันที่ต้องชำระจนถึงวันชำระเสร็จ แต่มีให้เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระ ส่วนรายการที่โจทก์บริจาคให้มูลนิธิ ส. ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 81 (1) (๖) ค่าชดเชยธรรมเนียมให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์เป็นนิติบุคคล ประเภทบริษัทจำกัด เดิมใช้ชื่อว่า บริษัท อ. (ประเทศไทย) จำกัด มีกรรมการ 6 คน โดยกรรมการหนึ่งคนลงลายมือชื่อและประทับตรา สำคัญของบริษัทกระทำการแทนบริษัทได้ในทุกกรณียกเว้น นาย อ. ที่มีชื่อจำกัดอำนาจ กระทำแทนไว้บางประการ โจทก์ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน นาย อ. ลงชื่อเป็นผู้มอบอำนาจให้บริษัท บ. จำกัด และ/หรือนาย ส. เป็นผู้ดำเนินคดีนี้แทนโจทก์ จำเลยเป็นนิติบุคคล ลังกัดกระทรวงการคลัง มีอำนาจหน้าที่จัดเก็บภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เจ้าพนักงานประเมินมีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือน ภาษีพฤษภาคม 2549 และเดือนภาษีธันวาคม 2549 ให้โจทก์ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มเพิ่มเติม

พร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มจากการที่โจทก์บริจาคชุดชั้นในมีตำหนิให้แก่ทสทสถาน 3 ครั้ง และบริจาคของเสียที่เกิดจากการผลิตสินค้า (วัตถุดิบ) ให้แก่มูลนิธิ ส. 6 ครั้ง โดยหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือน ภาษีพฤษภาคม 2549 ให้โจทก์ชำระภาษี 1,397,040.06 บาท เงินเพิ่มถึงวันที่ 15 ตุลาคม 2552 จำนวน 838,244,04 บาท เบี้ยปรับ 2,025,923.01 บาท รวมเป็น 4,261,187.20 บาท และเดือนภาษีธันวาคม 2559 ให้โจทก์ชำระภาษี 7,549,889.58 บาท เงินเพิ่มถึงวันที่ 15 ตุลาคม 2552 เป็นเงิน 3,737,195.34 บาท เบี้ยปรับ 7,906.132.43 บาท รวมเป็น 19,193,217.35 บาท โจทก์อุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยนาย อ. กรรมการโจทก์เป็นผู้ลงลายมือชื่อ ในอุทธรณ์ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัย อุทธรณ์ลดเบี้ยปรับภาษีมูลค่าเพิ่ม คงเหลือเรียกเก็บร้อยละ 40 ของเบี้ยปรับตามกฎหมาย คงให้โจทก์ชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับ และเงินเพิ่ม ของเดือนภาษีพฤษภาคม 2549 รวม 3,045,633.34 บาท และให้โจทก์ชำระ ภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับ และเงินเพิ่ม ของเดือนภาษีธันวาคม 2549 รวม 14,449,537.89 บาท โจทก์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์

จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลภาษีอากรกลาง ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยว่า การประเมินของเจ้าพนักงานเป็นการประเมินภายในกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้จึงถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย การที่โจทก์บริจาคชุดชั้นในมีตำหนิให้แก่ทัณฑสถาน และบริจาคของเสียที่เกิดจากการผลิตสินค้า (วัตถุดิบ) ให้แก่มูลนิธิ ส. ถือว่าเป็นการขายที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยทัณฑสถาน และมูลนิธิ ส. ไม่ได้เป็นองค์การสาธารณกุศล ตามประกาศกระทรวงการคลังว่าด้วยภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 2) เรื่องกำหนดองค์การ สถานสาธารณกุศล สถานพยาบาลและสถานศึกษา ตามมาตรา 47 (7) (ข) แห่งประมวลรัษฎากร และมาตรา 3 (4) (ข) แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 239) พ.ศ. 2534 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 254) พ.ศ. 2535 การที่โจทก์บริจาคชุดชั้นในมีตำหนิให้แก่ทัณฑสถานจึงไม่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 41 (1) (ธ) และ (น) แห่งประมวลรัษฎากร โจทก์ไม่อุทธรณ์การประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มในส่วนนี้ จึงยุติตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลางแล้ว

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการต่อไปว่า การที่โจทก์บริจาคของเสียที่เกิดจากการผลิตสินค้า (วัตถุดิบ) ให้แก่มูลนิธิ ส. ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 81 (1) (ธ) แห่งประมวลรัษฎากร หรือไม่ จำเลยอุทธรณ์ว่า การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มจากการขายสินค้ามีกำหนดไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ตามมาตรา 81 (1) (น) แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 3 (4) (ข) แห่งพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 239) พ.ศ. 2534 ซึ่งได้กำหนดโดยชัดแจ้งว่า ให้ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการบริจาคสินค้าให้แก่องค์การหรือสถานสาธารณกุศลหรือแก่สถานพยาบาลและสถานศึกษาอื่น นอกจากสถานพยาบาลและสถานศึกษาของทางราชการ ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศ ซึ่งก็คือ ประกาศกระทรวงการคลังว่าด้วยภาษีเงินได้ และภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 2) เรื่องกำหนดองค์การ สถานสาธารณกุศล เท่านั้น หากบริจาคสินค้าให้แก่องค์การสถานสาธารณกุศลใดที่ไม่ปรากฏชื่อว่าเป็นองค์การ สถานสาธารณกุศล ตามประกาศกระทรวงการคลังดังกล่าวแล้วก็ไม่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ส่วนกรณีตามมาตรา 81 (1) (ธ)

แห่งประมวลรัษฎากรนั้นเป็นกรณีที่กิจการนั้นกระทำด้วยตนเองโดยไม่ได้นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่น เช่น มูลนิธิผลิตสื่อธรรมะเพื่อขายนำรายได้มาใช้ประโยชน์ในการเผยแพร่พระพุทธศาสนา โดยมีได้นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่นหรือวัดจัดให้บริการจอตถยนต์ภายในวัดโดยนำรายได้ไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายดูแลรักษาศาสนสมบัติภายในวัด โดยมีได้นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่น จึงได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ธ) แห่งประมวลรัษฎากร การบริจาคสินค้าของโจทก์ให้มูลนิธิ ส. เป็นการบริจาคให้เฉพาะกลุ่มคน คือ เยาวชนเด็กกำพร้า และแรงงานที่ยากจนที่อาศัยอยู่ในมูลนิธิ ส. เพื่อให้ นำสินค้าที่บริจาคไปใช้ในการฝึกฝนอาชีพของตน มิใช่เป็นการขายสินค้าเพื่อประโยชน์แก่การศาสนาหรือสาธารณกุศลภายในประเทศ โจทก์ไม่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 81 (1) (ธ) แห่งประมวลรัษฎากร นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า มาตรา 81 แห่งประมวลรัษฎากรบัญญัติว่า “ให้ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการประกอบกิจการประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

(1) การขายสินค้าที่มีใช้การส่งออก หรือการให้บริการ ดังต่อไปนี้ .... (ธ) การขายสินค้าหรือการให้บริการเพื่อประโยชน์แก่การศาสนา

หรือการสาธารณกุศลภายในประเทศ ซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่น (น) การขายสินค้าหรือการให้บริการตามที่กำหนด โดยพระราชกฤษฎีกา...” เห็นได้ว่า บทบัญญัติในมาตรา 81 (1) (ธ) เป็นการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้ผู้ประกอบการที่ขายสินค้าหรือให้บริการเพื่อประโยชน์แก่การศาสนาหรือการสาธารณกุศลภายในประเทศซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่นโดยไม่ได้กำหนดโดยเฉพาะเจาะจงว่าผู้ขายสินค้าหรือให้บริการต้องเป็นผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการศาสนาหรือการสาธารณกุศล หากดูที่วัตถุประสงค์ของการขายสินค้าหรือการให้บริการเป็นสำคัญว่าถ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่การศาสนา หรือการสาธารณกุศลภายในประเทศ ซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่นแล้ว ย่อมได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 81 (1) (ธ) แห่งประมวลรัษฎากร ส่วนมาตรา 81 (1) (น) แห่งประมวลรัษฎากรประกอบมาตรา (3) (4) (ข) แห่งพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 239) พ.ศ. 2534 เป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดตัวผู้รับบริจาคไว้เป็นการเฉพาะเจาะจงว่า หากเป็นการบริจาคให้แก่องค์การหรือสถานสาธารณกุศล หรือแก่สถานพยาบาลและสถานศึกษาอื่น ตามที่รัฐมนตรี

ประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ย่อมได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยไม่ต้องพิจารณาว่าจะเป็นการบริจาคเพื่อวัตถุประสงค์ใด และเมื่อการบริจาคเป็นการจำหน่าย จ่าย โอนสินค้าโดยไม่มีประโยชน์หรือค่าตอบแทน ซึ่งอยู่ในความหมายของคำว่า “ขาย” จึงเป็นการขายตามมาตรา 77/1 (8) แห่งประมวลรัษฎากร ดังนั้นบทบัญญัติที่นำมาพิจารณาเกี่ยวกับการบริจาคสินค้าของผู้ประกอบการจึงหาได้จำกัดเฉพาะกรณีตามประมวลรัษฎากร มาตรา 81 (1) (น) ประกอบพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 239) พ.ศ. 2534 มาตรา 3 (4) เท่านั้นไม่ มิฉะนั้นจะไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการที่อยากจะช่วยเหลือสังคมซึ่งก็คงทำได้แต่เพียงบริจาคให้กับสถานพยาบาลและสถานศึกษาของทางราชการ องค์การ หรือสถานสาธารณกุศล หรือสถานพยาบาลและสถานศึกษาที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษาเท่านั้น ทั้งที่ยังมีหน่วยงานอื่นอีกจำนวนมากที่ดำเนินงานอันมีลักษณะช่วยเหลือสังคมเช่นเดียวกัน การที่โจทก์บริจาคของเสียที่เกิดจากผลิตสินค้า (วัตถุดิบ) ให้แก่มูลนิธิ ส. นั้น ได้ความจากผู้รับมอบอำนาจมูลนิธิ ส. ว่า สิ่งของที่โจทก์บริจาคให้แก่มูลนิธิ

ส. ได้แก่ วัตถุดิบที่ใช้สำหรับเย็บชุดชั้นใน มูลนิธินำสิ่งของที่ทางโจทก์บริจาคให้ไปจำหน่ายเพื่อนำรายได้จากการจำหน่ายมาหมุนเวียนในโครงการต่างๆ ของมูลนิธิ การจำหน่ายวัตถุดิบในการเย็บชุดชั้นใน หมายถึง การตัดแยกวัตถุดิบประเภทดั่งกล่าวแล้วนำออกประมวลขายให้แก่ผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อไปผลิตต่อแล้วนำรายได้จากการประมวลนำส่งมูลนิธิ ส. ซึ่งจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลต่อกระทรวงมหาดไทย มีวัตถุประสงค์ในการเผยแพร่พุทธศาสนา ส่งเสริมศีลธรรมอันดี อนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย ร่วมมือกับองค์การการกุศลอื่นเพื่อสาธารณประโยชน์และไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับทางการเมือง มีภารกิจหลักในการเผยแพร่ธรรมะและสงเคราะห์ผู้ยากไร้ในกรณีคนชรายากไร้ไม่มีที่พักจะมีที่พักให้แก่คนชราและจัดหางานให้ทำเงินทุนที่ใช้ดำเนินการเป็นเงินทุนของมูลนิธิที่ได้มาจากการบริจาครวมถึงการขายสิ่งของบริจาค ซึ่งรวมถึงสิ่งของบริจาคของโจทก์ เห็นได้ว่ามูลนิธิ ส. นำสิ่งของที่โจทก์บริจาคไปใช้เพื่อประโยชน์แก่การศาสนาหรือการสาธารณกุศลภายในประเทศ โดยไม่ได้ช่วยเหลือบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะ หากเป็นการช่วยเหลือผู้ยากไร้โดยทั่วไปในสังคม การที่โจทก์บริจาค

ของเสียที่เกิดจากการผลิต (วัตถุดิบ) ให้แก่
มูลนิธิ ส. จึงได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตาม
มาตรา 81 (1) (๖) แห่งประมวลรัษฎากร
ส่วนที่จำเลยอุทธรณ์ด้วยว่า การที่ศาลภาษี-
อากรกลางมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ยื่นพยาน
เอกสารเพิ่มเติม ตามมาตรา 87 และมาตรา
187 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ-
แพ่ง ประกอบมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษี-
อากร พ.ศ. 2528 ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น
ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรมีคำสั่งให้ศาลภาษี-
อากรกลางสืบพยานโจทก์และจำเลยเพิ่มเติม
ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลฎีกา
ฉบับลงวันที่ 14 ธันวาคม 2559 ซึ่งโจทก์และ
จำเลยได้นำสืบเอกสารดังกล่าวเพิ่มเติมและ
ศาลรับไว้แล้ว กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์
ของจำเลยประเด็นนี้อีก เพราะไม่ทำให้ผลแห่ง
คดีเปลี่ยนแปลงไป ที่ศาลภาษีอากรกลาง
พิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร
เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยว่า
การที่โจทก์บริจาคชุดชั้นในที่มีตำหนิ ให้แก่
ทัณฑสถาน เป็นไปโดยสุจริตไม่ได้มีเจตนา
เพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรจึงเห็นสมควรให้งด
เบี้ยปรับในส่วนนี้เสียทั้งหมด แต่ไม่ได้พิพากษา

งดเบี้ยปรับให้ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็น
สมควรแก้ไขให้ถูกต้อง โดยงดเบี้ยปรับภาษี-
มูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าเฉพาะรายการที่โจทก์
บริจาคให้แก่ทัณฑสถาน

พิพากษาแก่เป็นว่า ให้งดเบี้ยปรับภาษี-
มูลค่าเพิ่มเพิ่มเติมสำหรับสินค้าเฉพาะรายการ
ที่โจทก์บริจาคให้แก่ทัณฑสถาน นอกจากที่แก้
ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

(ประสิทธิ์ สนามชวด - สุนทร ทรงฤกษ์
- ไมตรี สุเทพากุล)

หมายเหตุ

ประมวลรัษฎากรมาตรา 81 (ก) (๖)
กำหนดให้กิจการรวม 21 ประเภท ได้รับยกเว้น
ภาษีมูลค่าเพิ่ม นอกจากนี้ใน (น) ซึ่งเป็น
อนุมาตราสุดท้ายยังให้อำนาจรัฐบาลตรา
พระราชกฤษฎีกากำหนดให้กิจการอื่นนอกจาก
กิจการรวม 21 ประเภท ตาม (ก) ถึง (๖)
ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย ซึ่งรัฐบาลได้
ตราพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวล-
รัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม
(ฉบับที่ 239) พ.ศ. 2534 ที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว
กำหนดให้การขายสินค้า 20 ประเภทได้รับ
ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (มาตรา 3) และการ
ให้บริการอีก 16 ประเภทได้รับยกเว้นภาษี-

มูลค่าเพิ่ม (มาตรา 4) นอกจากนี้การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มยังอยู่ในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2500 ที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว ซึ่งออกตามความในประมวลรัษฎากร มาตรา 3 ด้วย การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มดังกล่าวเป็นการยกเว้นโดยพิจารณาจากประเภทกิจการยังมีการยกเว้นโดยพิจารณาจากยอดรายรับด้วย กล่าวคือ กิจการใดมีรายรับไม่เกินปีละ 1,800,000 บาท จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากร มาตรา 81/1 ประกอบพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 432) พ.ศ. 2548 แม้กิจการนั้นจะเป็นกิจการที่มีใช้ประเภทต่างๆ ที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) ถึง (น) และพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวมาแล้ว

การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มโดยพิจารณาจากประเภทของกิจการนั้น หากเป็นการขายสินค้าหรือการให้บริการเพื่อประโยชน์แก่การศาสนาหรือการสาธารณกุศลภายในประเทศไทยซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่นจะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ธ) และถ้าเป็นการบริจาคสินค้าให้แก่ (ก) สถานพยาบาลและสถานศึกษาของทางราชการ

หรือ (ข) องค์การหรือสถานสาธารณกุศลหรือสถานพยาบาลและสถานศึกษาอื่นนอกจากที่กล่าวใน (ก) ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศในราชกิจจานุเบกษาจะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 81 (1) (น) ประกอบพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 239) พ.ศ. 2534 มาตรา 3 (4)

คำว่า “ขาย” ตามมาตรา 81 (1) (ธ) นั้นมีความหมายตามนิยามในมาตรา 77/1 (8) ที่หมายถึงการจำหน่าย จ่าย โอนสินค้า ไม่ว่าจะมีประโยชน์หรือค่าตอบแทนหรือไม่ ดังนั้นการบริจาคสินค้าเพื่อประโยชน์แก่การศาสนาหรือการสาธารณกุศลภายในประเทศ จึงได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ธ)

เมื่อการบริจาคสินค้ามีการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มอยู่ทั้งในมาตรา 81 (1) (ธ) และมาตรา 81 (1) (น) ประกอบพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 239) พ.ศ. 2534 มาตรา 3 (4) จึงมีปัญหาว่าเป็นการบริจาคที่ต่างกันอย่างไร

การบริจาคสินค้าตามมาตรา 81 (1) (น) ประกอบมาตรา 3 (4) ของพระราชกฤษฎีกา

ดังกล่าว เป็นการบริจาคให้แก่สถานที่ที่ระบุไว้ใน (ก) (ข) ของมาตรา 3 (4) ส่วนการบริจาคสินค้าตามมาตรา 81 (1) (ธ) มิได้จำกัดสถานที่รับบริจาค คงพิจารณาว่าเป็นการบริจาคเพื่อประโยชน์แก่การศาสนาหรือการสาธารณกุศลในประเทศซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่นหรือไม่ ทั้งไม่ต้องคำนึงว่าผู้บริจาคเป็นผู้ประกอบกิจการศาสนาหรือการสาธารณกุศลหรือไม่

คดีนี้โจทก์ซึ่งเป็นบริษัทจำกัดได้บริจาคของเสียที่เกิดจากการผลิตสินค้า (วัตถุดิบ) ให้แก่มูลนิธิ ส. เพื่อให้มูลนิธินำไปจำหน่ายเป็นรายได้ช่วยเหลือผู้ยากไร้โดยทั่วไปในสังคม ในขณะที่โจทก์บริจาคสินค้านั้นมูลนิธิ ส. มิได้เป็นองค์การหรือสถานสาธารณกุศลตามประกาศกระทรวงการคลังที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกตามความในมาตรา 3 (4) (ข) แห่งพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 239) พ.ศ. 2534 การบริจาคสินค้าของโจทก์จึงไม่ได้รับยกเว้น

ภาษีมูลค่าเพิ่ม มาตรา 81 (1) (น) ประกอบพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว คงมีปัญหาว่าได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ธ) หรือไม่

มูลนิธิ ส. จัดทะเบียนเป็นนิติบุคคลต่อกระทรวงมหาดไทย มีวัตถุประสงค์ในการเผยแพร่พุทธศาสนาส่งเสริมศีลธรรมอันดี อนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย ร่วมมือกับองค์การกุศลอื่นเพื่อสาธารณประโยชน์ และไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมือง มีภารกิจหลักในการเผยแพร่ธรรมะและสงเคราะห์ผู้ยากไร้ในกรณีคนชราไม่มีที่พักจะมีที่พักและจัดหางานให้ทำ เงินทุนที่ใช้ดำเนินการได้มาจากการบริจาครวมถึงการขายสิ่งของบริจาค โจทก์บริจาคของเสียที่เกิดจากการผลิตสินค้า (วัตถุดิบ) เพื่อให้มูลนิธินำไปจำหน่ายนำรายได้มาเป็นทุนหมุนเวียนใช้จ่ายในโครงการต่างๆ ของมูลนิธิถือได้ว่าเป็นการบริจาคเพื่อประโยชน์แก่การศาสนาหรือการสาธารณกุศลภายในประเทศซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่น จึงได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ธ)

